

Všechny jeho lži

James Patterson, David Ellis

Jak jsem přišla o Davida. Začalo to právě tady, koncem září, na pěšině podél řeky Cotton. Šli jsme spolu, David v košili s kravatou, já v šatech, s jeho sakem přehozeným přes ramena. Nemusela jsem mu říkat, že je mi zima. Vysvlékl si sako v okamžiku, když se zvedl vítr, a položil mi ho na ramena jako elektrickou dečku. David pro mě vždy znamenal teplo, člověčí radiátor – v noci jsem se od něho musela vždycky odkulit.

„Proč tady jsme?“ zeptala jsem se.

Řeka Cotton se vinula městem po naší pravici. Panoval tu klid, protože pro toto roční období nezvyklý chlad – pod deset stupňů – odradil i ty nejnadšenější milovníky vodních skútrů a člunů odmítající se smířit s tím, že léto skončilo.

„Procházíš se s manželem v den jeho narozenin. Plníš starému muži jeho poslední přání.“

„Moment. Čtyřicet dva není žádné stáří.“ Stiskla jsem mu paži. „A mimochodem, kámo, ty ani starý nevypadáš.“

Zasmál se, ale byla to pravda. David, sršící zdravím, svalnatý, štíhlý, usměvavý – a *starý*? Ani náhodou!

„To díky mé vyholené hlavě,“ říká. „Zakrývá, jak mi vlasy vpředu ustupují a prokvétají stříbrem.“

Ani jedno z toho, pokud jsem věděla, nebyla pravda. Jinak než s vyholenou hlavou jsem ho neznala. Takhle vypadal ode dne, kdy jsem ho před třinácti lety potkala. Nemnoho mužů by zvládlo tak chodit, ale on ano. Když

jsem ho poprvé viděla, měl na sobě tílko, šortky a běžecké tenisky, a můj první dojem byl, že je to trenér z fitka, možná bývalý fotbalista, který po skončení kariéry začal běhat maratony.

„Tady se zastav,“ vyzval mě.

„Tady, na pěšině? Proč?“

„Co myslíš? Proč asi?“ zeptal se. „Říkala jsi, že na moje narozeniny budeme dělat, cokoli si budu přát.“

„No to jo,“ připustila jsem. „Předpokládala jsem, že to bude obnášet můj převlek za zdravotní sestru nebo něco podobného. Ale jasně, je to na tobě.“

David ušel dalších deset kroků a pak se ke mně otočil. Za sebou měl Annin most, jeden z těch starých rozvrzaných příhradových mostů, jehož boky z vysokých ocelových profilů mi vždycky připomenou nějakou atrakci v zábavním parku. Ve světle pozdního odpoledne na pozadí zářivě oranžové oblohy s řekou pod sebou zkrášlenou odlesky slunce však vypadal vlastně docela majestátně.

Připomínal záběr na pohlednici.

„Právě tady jsme stáli,“ řekl. „Když jsem tě poprvé spatřil.“

Pamatovala jsem si to. Samozřejmě jsem na to nezapomněla. Zastavil se právě na tomto místě, aby se vydýchal po běhu, a díval se přes řeku. Já přibíhala z opačného směru a zastavila se přesně na místě, kde teď stojím, abych si vybrala do sluchátek jinou hudbu.

„Zavolal jsi na mě.“

Řekl mi tenkrát: *Co posloucháte? Folk, nebo polku?* Zasmála jsem se. Flirtoval se mnou, ne zrovna obratně, ale na mě ta jeho hloupoučká poznámka stejně udělala dojem, líbila se mi jeho sebevědomá hravost, jako by hned věděl, že my dva patříme k sobě.

Pamatovala jsem si taky, jak jsem na něj o dva týdny později narazila na startu běhu na deset kilometrů po městě. Běželi jsme vedle sebe, ne zrovna nejrychleji, ale celou dobu jsme si povídali a smáli se. Byly to jedny z mých nejradostnějších šedesáti dvou minut a dvaceti osmi vteřin v životě.

A nyní David, ve vyžehlené košili s fialovou hedvábnou kravatou, přistoupil ke mně a opřel si svoje čelo o moje. „Věděl jsem to hned, Marcie, když jsem tě tady poprvé uviděl. Přisahám, že jsem to věděl už tenkrát.“

Tak *tohle* chtěl podniknout před naší večeří v nejlepší restauraci. Nebyla to návštěva utkání chicagských Bears nebo noc v Chicagu, ani výlet do Vegas. *Vyber si, co chceš, splním ti každé přání,* řekla jsem mu, a on si přál

vrátit se na místo, kde jsme se poprvé setkali. Takový byl můj David, můj starý dobrý romantický manžel.

Něžně mě políbil a zašeptal: „Cožes to říkala o kostýmu ošetřovatelky?“

Zasmála jsem se a naše zuby o sebe narazily. Pak jsem se ohlédla přes Davidovo rameno a viděla, jak na Annin most najíždí SUV, prudce se stáčí do boku a protijedoucí auto na něj trubí. Vozidlo ostře odbočilo doprava, s příšerným zařinčením narazilo do jednoho z postranních ocelových nosníků, prorazilo ochranné zábradlí a jeho přední část se na okamžik vznášela nad řekou, jako by nad ni chtěla vzlétnout –

„Ach, ne,“ zašeptala jsem.

– jenže pak vůz podlehl zákonům zemské přitažlivosti, nejprve narazila na hladinu maska chladiče, pak se auto na okamžik pohupovalo na oranžově žhnoucí vodní ploše a nakonec se potopilo.

David ze sebe rychle stáhl střevíce a sprintoval ke břehu řeky.

„Davide, ne! Ne!“

„Najdi nějakou větev nebo něco takového!“ křikl na mě a už sbíhal dolů po svahu a prodíral se porostem na kraji řeky.

„Nemůžeš do vody!“

„Zůstaň na břehu!“ přikázal mi. „Můžeš nás přitáhnout! A zavolej 911!“

V hlavě mi hučely zásady záchrany tonoucích – *Nepokoušejte se dotáhnout topící se osobu na břeh, udržujte ji na hladině, dokud nedorazí pomoc* – a znovu jsem křičela na Davida a marně žadonila: „Davide, ne, nedělej to!“

Mocnými tempy rozrážel vodu směrem k místu, kde se vůz potopil. Vytáhla jsem telefon.

A právě tak, jakoby lusknutím prstů, se náš život navždy změnil.

No tak, Davide, vynoř se.

V dálce kvílely sirény. Policie a požární sbor Hemingway Grove zareagovaly rychle, přesto ne dost rychle.

Skopla jsem z nohou lodičky a chystala se skočit, ale ta zatracená pravidla mě opět zastavila. David měl pravdu. Bude lepší, když zůstanu na břehu a pokusím se je vytáhnout, jestli na to nebudou stačit.

Jestli.

„No tak, Davide.“

SUV spadlo do mrtvého koryta řeky, což byla plocha odpovídající asi polovině fotbalového hřiště, tak mi to alespoň vysvětlovali, když jsem byla malá. David těch dvacet, možná třicet metrů uplaval jako nic. V tom nebyl problém, byl zdatný plavec, triatlonik. Starosti mi dělalo, jak dlouho zůstal pod hladinou, když doplaval do místa, kde se ponořilo SUV. Snažila jsem se počítat vteřiny, ale jak jsem byla nervózní, nebyla jsem si jistá, jestli počítám správně. Čtyřicet pět sekund? Minuta? Možná spíš třicet sekund. Snad měl ještě čas.

Zírala jsem na vodní hladinu a nohy mi skoro klouzaly dolů po svahu. Bylo mi tak strašně proti mysli, že mu nespěchám na pomoc. Ale jedna myšlenka mě udržovala na pevné zemi, a nebyla to pravidla záchrany tonoucích. Byla to ošklivá, přesto nezbytná úvaha.

Naše děti. Grace a Lincoln. Nemůžou během jednoho dne přijít o oba rodiče.

Zazlívala jsem si, že vůbec myslím na to, že by David mohl zahynout. Vynoří se, aby se nadechl, určitě. I kdyby nemohl řidiče a případné další osoby v autě vyprostit, jeho instinkty ho přinutí vyplavat nahoru, aby se nadechl, to je jisté.

Lidi na mostě za mnou pokřikovali, cyklisté a běžci se zastavovali, i oni křičeli. Někteří z nich scénu filmovali na svoje mobily. Zraký všech se upíraly v bezmocném očekávání na hladinu.

Sirény se přibližovaly.

Připadalo mi to tak neskutečné. Ještě před několika minutami jsme se líbali na místě našeho prvního setkání a přivolávali si naše drahocenné vzpomínky. Uvědomovala jsem si, jak jsem šťastná, že ho mám, a náhle, zničehonic, byl David... ne, nedokázala jsem uvěřit, že je to možné.

Byl pod vodou už déle než minutu. Určitě. Hlava se mi točila a já jsem si vzpomněla, že musím dýchat, i když můj manžel nemůže.

Svět náhle ztichl a zrak se mi zakalil slzami. Zaplavovalo mě tolik myšlenek a emocí...

- jak to povím dětem, co to s nimi udělá?
- vynoří se, samozřejmě že se vynoří;
- je tak nespravedlivé, že přestože dělá všechno v životě správně, dodržuje pravidla, stará se o svou rodinu a miluje ji, měl by zahynout kvůli činu nějakého bezohledného, pravděpodobně opilého řidiče;
- přežije, jasně že přežije, znám Davida;

– proč má zrovna dnes narozeniny, proč bylo zrovna tohle jeho narozeninové přání, proč jsme museli být právě na tomhle místě, proč jsme nebyli někde jinde, kdekoli jinde na světě?

Tohle všechno mi probíhalo hlavou a neslyšela jsem, jak ječím, křičím, žadoním...

Pak jsem nad sebou ucítila silný proud vzduchu. Vrtulník s nápisem HEMINGWAY GROVE – ZÁCHRANNÁ SLUŽBA na boku rozrážel vzduch směrem k místu nehody a lidi na mostě na něho mávali a ukazovali na bod ve vodě.

Vynoří se, ubezpečovala jsem se. Určitě se vynoří.

Helikoptéra se vznášela nad hladinou, nebezpečně blízko těm na mostě. Dveře se automaticky odsunuly, dolů se spustil žebřík a snášel se k vodní hladině.

Skočte tam, žadonila jsem v duchu. Skočte tam a zachraňte ho.

Ale uvnitř vrtulníku jsem neviděla nikoho jiného než pilota. Policie neměla čas svolat záchranný tým, přivolala jen vrtulník z místa, kde se právě nacházel.

Zachytí se žebříku, říkala jsem si. Odnese ho do bezpečí. Bude seshora mávat davům jako hrdina a my dva budeme žít šťastně až do smrti.

Věř, že se to stane. Věř tomu ze všech sil.

Chyť se žebříku, Davide. Prosím. Davide, chyť se toho žebříku a vrať se nám. Neopouštěj nás v den svých čtyřicátých druhých narozenin, děti jsou ještě malé a potřebují tě, je před námi ještě tolik krásných let.

Chyť se žebříku, Davide. Udělej to. Teď hned.

Z vody se vynořila ruka a zachytila se spodní příčky žebříku.

David udělal chytrou věc. Nesnažil se s mužem v bezvědomí doplatvat ke břehu. Zůstal, kde byl, levou paží ovinutou kolem příčky žebříku, pravou kolem pasu muže, kterého vytáhl z auta, a tak se zajistil, aby ho nestrlh proud řeky.

Stála jsem u břehu, pořád v šoku, tělo ochablé úlevou. Bylo to jako nečekaný zázrak. Ale ještě nebyl v bezpečí. Voda byla mrazivě studená, proud řeky silný. Jak dlouho vydrží udržovat sebe i dospělého muže nad hladinou?

Nespouštěla jsem z něj oči a znovu ťukla na 911. „Námořní jednotka je už na cestě, madam,“ ozvalo se.

„Vydržte – poslali pro vás člun!“ křičela jsem, ale uvědomovala jsem si, že mě David neslyší a soustředí všechny své síly, aby zůstal nad vodou a odolal jejímu nelítostnému vzdouvání. Zdálo se mi, že proud zesiluje a hází jím sem a tam, zatímco se David ze všech sil přidržuje žebříku. Nějak se mu podařilo otočit hlavu směrem ke mně. Mávala jsem na něho a křičela: „Miluji tě!“, ale nedalo se předpokládat, že by mě slyšel nebo mi odečítal ze rtů.

Nejprve jsem si to uvědomila z reakcí lidí na mostě – začali křičet, skákat a někam ukazovat. Z východu se blížil policejní člun s blikající sirénou, téměř letěl nad vodou a řítil se k místu nehody.

„Pospěšte si, rychle,“ šeptala jsem. „Vydrž, Davide. Vydrž ještě chvílku, záchrana se blíží.“

Člun zpomalil a zastavil vedle žebříku. Záchranáři otevřeli boční dveře člunu a spustili na hladinu něco na způsob širokého prámu. Dva policisté na něj přelezli, jako by se chystali plout na ledové kře. Jeden z nich uchopil toho muže a přetáhl ho na prám. Druhý záchranář odtáhl Davida do člunu.

Vydechla jsem úlevou.

Člun se opět rozjel, pravděpodobně na místo, kde už čekala sanitka, zatímco záchranáři se pustili do resuscitace muže na prámu.

Běžela jsem zpátky k našemu autu, zaparkovanému u Davidovy hospody, a rychle se rozjela do nemocnice. Zavolala jsem naší dvanáctileté dceři Grace, která už měla mobil. Hemingway Grove bylo v mnoha směrech maloměsto a já chtěla, aby se tu zprávu dozvěděla ode mě. Když jsem uslyšela její hlas, sevřelo se mi hrdlo návaem citů. Jenže jsem nehodlala tu událost dramatizovat, a tak jsem jí jen sdělila, že jsme byli svědky nehody a že táta zachránil z řeky tonoucího. *Všichni jsou v pořádku*, ujistila jsem ji.

Opravdu?

Než jsem dojela do Nemocnice svatého Benedikta, už se u ní shromáždilo několik reportérů z místních médií. Protlačila jsem se mezi nimi, našla recepci pohotovosti a zanedlouho mě uvedli dovnitř.

Odhrnula jsem závěs a spatřila Davida zabaleného do několika přikrývek, v pravém předloktí zavedenou kanylu. Právě ho prohlížel lékař. David se na

mě podíval a oči se mu zalily slzami. Vrhla jsem se k němu, dávala si pozor, abych nepoškodila kanylu, a sevřela mu tvář do dlaní. „Jsi v pořádku, že? Jsi –“

Dál už jsem nemohla a rozplakala jsem se.

„Jsem v pořádku, Marce,“ zašeptal chraptivě. „Bože, jak rád tě vidím.“

„Je v pořádku?“ zeptala jsem se mladé sestřičky.

„Je jen trochu podchlazený,“ odpověděla. „Jinak mu nic není. Zabalili jsme ho, aby se zahřál, a do žil mu pouštíme teplý solný roztok.“

„Jasně,“ potvrdil David. „Nic mi není.“

Přitiskla jsem mu rty na čelo. Nemohla jsem ho obejmout, podržet v náruči, ovinout pažemi jako dítě. Mohla jsem mu jen něžně položit paži kolem ramen. Nesálalo z něj teplo jako obvykle. Kůži měl bledou a na dotek studenou.

„Jediné, na co jsem myslel..., jsi byla ty,“ řekl slabým, roztřeseným hlasem. „Ty a... děti... celou dobu.“

Po další tři hodiny jsem se nehnula od jeho lůžka. Jen tu a tam jsem zavolala Grace. *Táta je v pořádku. Vede se mu lépe. Už se zahřívá. Říkají, že ho večer pustí.* Dívka, která nám hlídala děti, stejně počítala s tím, že se zdrží dlouho do noci kvůli naší narozeninové večeři. Hlásila mi, že doma je klid a že děti si na Graceině mobilu pořád dokola pouštějí to video a mezitím si Grace esemeskuje s kamarádkami a desetiletý Lincoln hraje na naší televizi PlayStation 5.

O tom incidentu tedy existovalo video. Vzpomněla jsem si na lidi na mostě s mobily.

Podle toho, že David začal vtípkovat, jsem poznala, že se mu daří lépe. Jedné sestře, která mě oslovila paní Bowersová, řekl, že nejsem jeho manželka, ale milenka. Požádal mě, ať si zkusím vypůjčit domů nějaký stejno-
kroj.

„Můžu dál?“ Lékařka, mladá žena s kostěnými obroučkami, rozhrnula záves a pak ho za sebou zatáhla. „Podívám se vám na tu ruku, pane Bowersi.“

David při vyprošťování řidiče z vozu rozbil okénko. Použil k tomu svoji dominantní levačku a měl pořezané a odřené levé předloktí a klouby prstů. K dalším řezným ranám a odřeninám na hlavě, ramenou a zádech přišel, když vnikl do nitra vozu, odepnul muži v bezvědomí bezpečnostní pás a vytahoval ho ven. Jen při představě, jak to všechno dokázal provést za tak krátkou dobu, se mi tajil dech.

Jestli jsem někdy pochybovala, že existují zázraky, tak už nebudu.

„No jo, sklo je zkrátka ostré,“ poznamenal David, teď už zvučnějším hlasem, zatímco lékařka kontrolovala stehy na nejhorší ráně.

„Ten řidič ztratil vládu nad řízením vozidla, protože dostal epileptický záchvat,“ informovala nás. „Podařilo se nám ho stabilizovat. Bude žít.“

„Díky vzduchu, který se uvnitř vozu udržel,“ řekl David.

„Především díky vám, pane Bowersi.“ Lékařka se na něj usmála a opět obrátila pozornost k jeho paži. „Víte, kolik novinářů tam venku čeká, až vyjdete ven?“

„Uf.“ David nechal hlavu bezmocně klesnout na polštář.

„Naš tiskový mluvčí chce uspořádat tiskovou konferenci, až toho budete schopen,“ řekla.

„Tiskovou konferenci?“ opakoval David posměšně. „Proč?“

„Aby ti vyjádřili obdiv,“ řekla jsem.

„Za něco, co by udělal každý?“

Doktorka k němu zvedla oči. „Nemyslím, že by to udělal *každý*. Podle toho, co jsem viděla, jste pro mě hrdina.“

„Vy jste viděla to video?“ otázala jsem se nejistě.

„Ovšem, už je z toho virál.“ Žena se zasmála. „Vy jste ho neviděli?“

Aha, to video. Viděly ho už i naše děti, ale my ne. David si ho sám prohlížel a já netoužila po tom, abych si připomínala ty příšerné okamžiky. Přesto jsem vzala do ruky mobil. Vytukala jsem pár slov – *řeka Cotton, nehoda u Annina mostu* – a našla video. Už kolovalo na několika místech, většinou na sociálních sítích, ale zřejmě ho zveřejnila i místní televize. Podívali jsme se na něj s Davidem společně.

Záběry byly pořízeny z mostu a začínaly tím, jak David usilovně plave k místu, kde se SUV potopilo, a video pokračovalo až do přiletu helikoptéry (která dočasně zablokovala výhled, dokud se osoba držící mobil nepohnula), zachytilo Davida, jak se s obětí v závěsu zachytil záchranného žebříku, a člun námořní jednotky Policejního oddělení Hemingway Grove připlouvající na pomoc.

„Poslechněte svoji ženu,“ řekla lékařka. „Měl byste si nechat poděkovat.“

David si dlouze povzdechl. „Doktorko, víte, po čem toužím? Až mě odtud propustíte? Chci domů ke své rodině. Od okamžiku, kdy jsem skočil do vody, jsem si nic jiného nepřál. Nemyslíte, že si to zasloužím?“

Lékařka pohlédla nejprve na Davida a pak na mě a řekla: „Myslím, že si to určitě zasloužíte.“

Propustili ho po půlnoci. S jistotou jsme předpokládali, že novináři už odešli, ale raději jsme se vytratilí zadním východem. Vstoupit do našeho domu, za normálních okolností docela obyčejná věc, nám připadalo jako dar z nebes.

Děti už dávno spaly, ale vymohly si slib, že až se táta vrátí, přijde za nimi a políbí je. Desetiletý Lincoln, přikrývku zaskládanou komiksy Avengers, jen něco zabrumlal, ale neprobudil se. Dvanáctiletá Grace neotevřela oči, když ji David pohladil po vlasech a políbil na tvář. Když jsme po špičkách odcházeli z jejího pokoje, zamumlala: „Táta je v pořádku. Táta nás neopustí.“

David se k ní sklonil a jemně jí přejel prstem po tváři. „Táta vás neopustí, Grace,“ zašeptal. „Táta vás nikdy neopustí.“

Přeložila Bohumila Fatzinek Kučerová